Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, πληθὺς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰουλίου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 34*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΫ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. *(Συνέχεια)*

Αἱ κραυγαὶ καὶ τὰ ᾄσματα ἔφθασαν μέχρι τῆς σκοπιᾶς του.

Κατῆλθε κάτοπιν εἰς τὴν αὐλὴν. τοῦ Διοικητηρίου κ' ἐκάλεσε τοὺς ἀξιωματικούς του.

— Κύριοι, ἠρώτησεν, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ βαπτισθῇ εἰς τὴν φρουράν;

Ὁ ταγματάρχης Ντελὸμ ἐπροχώρησε καὶ χαιρετήσας, ἀπεκρίθη:

— Ὅλοι οἱ στρατιῶται τῆς Βαστίλλης εἶνε ἕτοιμοι νὰ θυσιασθοῦν εἰς ἓν νεῦμα τοῦ κυρίου διοικητοῦ.

— Πολὺ καλά, ὑπέλαβεν ὁ Λωναί' ἀλλὰ πόσους ἄνδρας ἔχει ἡ φρουρά;

— Ἐνενηκονταπέντε ἀπομάχους καὶ εἴκοσιν ἐλβετούς.

Ὁ διοικητὴς ἐμειδίασε μὲ πικρίαν.

— Πολὺ ὀλίγοι, εἶπε' ἀλλὰ θὰ κάμωμεν τὸ χρέος μας... Καληνύκτα σας, κύριοι. Διπλασιάσατε τοὺς φρουροὺς καὶ ἂς κοιμηθοῦμε...ἂν μπορέσωμε!

Καὶ ἀποχαιρετήσας διὰ νεύματος τοὺς ἀξιωματικούς του, ὁ κ. Λωναὶ ἀνῆλθεν εἰς τὰ δωμάτιά του, ἐνῷ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπέστρεφον νὰ συνεχίσουν τὸ παιγνίδι των, σκεπτόμενοι, ὅτι ὁ κ. διοικητὴς τοὺς διέκοψε καὶ τοὺς ἀνησύχησε διὰ τὸ τίποτε...

Οἱ φυλακισμένοι διασκεδάζουν.

Ἂν ἀναβῶμεν τώρα εἰς τὸν διάδρομον τῆς τρίτης Μπερτωδιέρας, θὰ παρευρεθῶμεν εἰς πολὺ περίεργον θέαμα.

Φωναί, γέλια παιδιῶν, γαυγίσματα σκύλων, χαλασμὸς κόσμου... Τί συνέβαινε λοιπόν; Ὁ φίλος μας Μπόμπης εἶχεν ἐπινοήσει ἕνα καινούργιο παιγνίδι. Μανιώδης πάντοτε μὲ τὰς ἱπποδρομίας, διωργάνωσε μίαν...σκυλοδρομίαν.

Οἱ δύο του φίλοι, τὰ παιδιὰ τοῦ δεσμοφύλακος, εἶχαν τρία μικρὰ λαγωνικά, τὰ ὁποῖα προθύμως τῷ ἐδάνεισαν διὰ νὰ διασκεδάζῃ.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, κοπιάσας πολλὰς ἑβδομάδας, κατώρθωσε νὰ τὰ γυμνάσῃ νὰ τρέχουν καὶ νὰ συναγωνίζωνται εἰς ταχύτητα, διὰ νὰ φθάνουν ἕνα ὀρεκτικὸν κομμάτι κρέας, τὸ ὁποῖον ἐτοποθετοῦσεν ὁλονὲν μακρύτερα ἀπὸ τὸ ρύγχος των.

Εἰς τὸ τέλος, τὰ ἔξυπνα ζῷα ἐνόησαν θαυμάσια τί ἐζητοῦσεν ἀπὸ αὐτὰ ὁ κύριός των καὶ ἦτο μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ ἐξορμοῦν συγχρόνως καὶ νὰ τρέχουν κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἀμιλλώμενα ποῖον νὰ πρωτοφθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου, ὅπου ἦτο κρεμασμένον τὸ ἔπαθλον τῆς ταχύτητος.

«Τί κάνεις ἐδῶ, μικρέ;» (Σελ. 270 στ. β')

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην λοιπὸν ἐγίνετο μεγάλη «σκυλοδρομία» εἰς τὸν διάδρομον τῆς τρίτης Μπερτωδιέρας.

Ὁ Μπριού, καλόβουλος πάντοτε καὶ ἐπιθυμῶν νὰ καθιστᾷ εὐχάριστον τὴν ζωὴν τῶν φυλακισμένων του, εἶχεν ἀναρτήσῃ κατὰ μῆκος τοῦ διαδρόμου πέντε-ἓξ ἀκόμη φανάρια, τὰ ὁποῖα προσέδιδον εἰς τὸν πύργον ἑορτάσιμον λάμψιν, ἀσυνήθη.

Ἐκτὸς τούτου, εἶχεν ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἄλλους φυλακισμένους τοῦ πύργου, νὰ φίσουν τὰς θύρας των ἀνοικτὰς διὰ νὰ πολαύσουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἔκτακτον θέαμα. Οἱ ἄλλοι θεαταὶ ἦσαν ἡ σύζυγός του, ἡ κόρη του Νανέττα, ὀκταέτις, καὶ οἱ δύο του υἱοί, οἱ τακτικοὶ σύντροφοι τοῦ Μπόμπη.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, θέλων νὰ κάμῃ *φιγούραν* ἐνώπιον τόσων πολυαρίθμου κοινοῦ, συνεκράτει τοὺς σκύλους του μὲ τὴν *φωνὴν καὶ τὸ νεῦμα* πρὸ τῆς ἀφετηρίας, τὴν ὁποίαν ἐσημείωνεν ἕνα σκουπόξυλον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἐκυμάτι-

«Ἐκύτταξε πολλὴν ὥραν τὴν πλατεῖαν...» (Σελ. 263, στ. β'.)

ζεν, ἀντὶ σήματος, ἕνα ἄσπρον μαντήλι.

Ὅλα λοιπὸν ἦταν ἕτοιμα διὰ τὸν ἀγῶνα.

Σοβαρώτατα, ὁ Μπόμπης, ὑπεκλίθη πρὸ τῆς Νανέττας καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως.

Τὸ κοριτσάκι ἐκτύπησε προθύμως τὰ παλαμάκια κ' ἐμέτρησε :

— Ἕνα!.. δύο!.. τρία!..

— *Γκὸ ὄν!.. Πούλλ οὔπ!..* ἐφώναξεν ὁ Μπόμπης εἰς τοὺς σκύλους του.

Ἀμέσως τὰ ζῶα, ὑπακούοντα εἰς τὸ ἀγγλικὸν παράγγελμα, ἐξώρμησαν τρέχοντα μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν πρὸς τὸ τέρμα, ὅπου τὰ ἐπερίμενε τὸ κρέας.

Τὸ κοριτσάκι, κατευχαριστημένον, ἐχειροκροτοῦσε.(*) Ἄλλοι ἐστοιχημάτιζαν ὑπὲρ τοῦ μαύρου σκύλου καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τοῦ λευκοῦ. Τὰ παιδιὰ ἐφώναζαν : *Χίπ, χίπ, οὐρρά!..* Οἱ δὲ φυλακισμένοι παρηκολούθουν ἀπὸ τὰς θύρας των τὸ νέον παιγνίδι, μὲ τὸ χαρούμενον ὕφος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι πρὸ πολλοῦ δὲν ἀπήλαυσαν τέτοιαν διασκέδασιν.

Τὸ λευκὸν σκυλὶ ἔφθασε πρῶτον. Ὁ Μπόμπης παρακαλεῖ τὴν Νανέτταν νὰ τοῦ δώσῃ μὲ τὰ χέρια της τὸ ἔπαθλον καὶ ἀμέσως ἀναγγέλλει ὅτι θ' ἀρχίσῃ ὁ δεύτερος δρόμος.

Ἔπειτα ἔγειναν, μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. Τέλος πάντων, ἑπτὰ φορὰς οἱ φυλακισμένοι τῆς τρίτης Μπερτωνιέρας ἐδοκίμασαν τὴν συγκίνησιν τῶν πρωτοτύπων αὐτῶν σκυλοδρομιῶν. Καὶ ἀφοῦ ἤπιαν καὶ τὸ κρασί, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐμοίρασεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁ ἀγαθὸς Μπριού, ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν κατευχαριστημένοι.

Οὕτω διῆλθον τὴν ἑσπέραν τῆς 13 Ἰουλίου 1789 εἰς τὴν Βαστίλλην, ὁ Μπόμπης καὶ οἱ μικροί του φίλοι.

Βεβαίως οὔτε κἂν ὑπωπτεύοντο, ὅτι ἀπέξω ἀπὸ τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα τείχη, ἠγρύπνουν ἢ ἐμετροῦσαν τρεῖς χιλιάδες πολῖται, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπιοῦσαν θὰ εἰσῆρχοντο εἰς τὸ φρούριον, θὰ τὸ ἐκυρίευαν, θὰ τὸ κατεδάφιζαν καὶ θὰ ἐχόρευαν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων του !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Η 14 ΙΟΥΛΙΟΥ.

Ὁ αὐτοσχέδιος ὑπασπιστὴς

Τὴν πρωΐαν τῆς 14 Ἰουλίου, ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἱλαρός· ὁ λαός, κατὰ μέγα μέρος, τὴν νύκτα εἶχε μείνῃ ἐπὶ ποδὸς καὶ ἡ ἡμέρα τὸν ηὗρεν ἀνήσυχον καὶ νευρικόν.

Ὅλοι ἤθελαν νὰ ὁπλισθοῦν: οἱ ἡσυχοι πολῖται διὰ νὰ μυνθοῦν· οἱ κακοποιοὶ διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν λεηλασίαν. Ἤξευραν ὅτι εἰς τὴν Βαστίλλην ὑπῆρχον ὅπλα καὶ πολεμοφόδια. Καὶ ἐφώναζαν:

— Στὴ Βαστίλλη!

Τὸ κίνημα ἦτο τόσον ὁρμητικόν, οἱ κραυγαὶ τοῦ πλήθους τόσον ἀπειλητικαί, ὥστε αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ κάτοικοι τῆς βασιλικῆς φυλακῆς ἠσύχασαν νάνησυχοῦν καὶ νὰ ἐκπλήττωνται.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ Μπόμπης περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ἀνῆλθε νὰ κάμῃ τὸν περίπατόν του εἰς τὸ δῶμα. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασεν ἐκεῖ, ἔμεινεν ἔκπληκτος πρὸ τοῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον παρουσίαζεν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν πύργων.

Δύο μαῦραι μάζαι, πυκναί, οὐρλιάζουσαι, ἐξεχύνοντο ὡς πελώριος ὄφις ἀπὸ τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου μέχρι τῶν τειχῶν τῆς Βαστίλλης. Τὸ στράτευμα τοῦτο ἐπήρχετο κραδαίνον τὰ ὅπλα του καὶ ἐκβάλλον κραυγὰς τρομεράς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μπόμπης, τρομαγμένος ἀπὸ τὴν ἀκατανόητον αὐτὴν ἀναστάτωσιν, ἠτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ, εἶδεν ἐρχόμενον ἓν ἀπόσπασμα ἀπὸ πενήντα στρατιώτας, μὲ τὰ τυφέκια ἐπ' ὤμου, ὁδηγουμένους ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ.

«Θέλεις νὰ πολεμήσῃς ἐσύ, ἕνας φυλακισμένος;»
(Σελ. 270, στ. γ')

Ὁ κ. Λωναὶ ἦτο ὠχρός, ἀλλ' ἀποφασισμένος.

Μόλις εἶδε τὸν μικρόν, τοῦ ἐφώναξε μὲ ἀπότομον ὕφος, ἀσύνηθες δι' αὐτόν:

— Τί κάνεις ἐδῶ, μικρέ, καὶ γιατὶ σ' ἄφισαν νὰ βγῇς ἀπὸ τὸ δωμάτιόν σου; Εἶχα διατάξῃ νὰ κλείσουν ὅλους τοὺς φυλακισμένους.

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν, κύριε διοικητά; ἠρώτησεν ὁ Μπόμπης.

— Συμβαίνει, μικρέ μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ κ. Λωναί, τοποθετῶν τοὺς στρατιώτας του εἰς τοὺς προμαχῶνας, ὅτι ὁ λαὸς θέλει νὰ κυριεύσῃ τὴν Βαστίλλην.

— Ὥστε θὰ ἔχωμε πόλεμο;

— Πιθανόν. Ἀλλὰ φθάνει πλέον. Τὰ ἔμαθες ὅλα. Ἔχω κι' ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ σοχρίνωμαι εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου.

Καὶ στραφεὶς πρὸς ἕνα ἀπόμαχον, ὁ κ. Λωναὶ διέταξε:

— Γάσπαρε, κάμε μου τὴ χάρι νὰ συνοδεύσῃς αὐτὸν τὸ μικρὸ στὸ δωμάτιό του καὶ νὰ 'πῇς νὰ τὸ κλειδώσουν καλά.

Ὁ Μπόμπης ὅμως δὲν τὸ ἐνοοῦσεν ἔτσι... Ὁ «πόλεμος» θὰ τὸν διεσκέδαζε καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἶνε κλεισμένος εἰς τέσσαρας τοίχους, ἐνῷ ἔξω θὰ εἶχον πανηγύρι... Κι' ἀντὶ νὰ κολουθήσῃ τὸν ἀπόμαχον, ἐπλησίασε πάλιν κ' ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ κ. Λωναί.

— Πάλι ἐσύ; εἶπεν ὁ διοικητὴς μὲ θυμόν· δὲν ἄκουσες λοιπὸν τί εἶπα;

— Ἄκουσα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι.

— Δὲν εἶνε τώρα καιρός. Πήγαινε!

— Παρντόν. . ἀλλὰ θέλω νὰ πολεμήσω κ' ἐγώ. Ξέρω νὰ τραβῶ τουφέκι.

Ὁ κ. Λωναὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν κ' ἐκύτταξε τὸν μικρὸν τζόκεϋ.

— Τί λὲς ἐκεῖ ! εἶπεν ἔκπληκτος. Θέλεις νὰ πολεμήσῃς ἐσύ, ἕνας φυλακισμένος, ἐναντίον αὐτῶν ποῦ ἔρχονται νὰ κυριεύσουν τὴ φυλακή σου καὶ νὰ σ' ἐλευθερώσουν;

— Γιατὶ ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπη; ἡσύχως. Δὲν ἐννοῶ καλὰ-καλὰ τί συμβαίνει· ξέρω μόνον, ὅτι ὅλοι ἐδῶ-μέσα μοῦ ἐφέρθησαν μὲ καλωσύνη καὶ μ' εὐγένεια. Ἂν θέλετε λοιπὸν νὰ μοῦ δώσετε ἕνα τουφέκι, θὰ πολεμήσω γιὰ σᾶς... σὰν Ἄγγλος!

Οἱ λόγοι αὐτοὶ συνεκίνησαν, φαίνεται, τὸν διοικητήν.

— Εἶσαι καλὸ παιδί! εἶπε. Τὰ λόγια σου μὲ ἀναμείβουν μὲ τὸ παραπάνω, γιὰ τὸ καλὸ ποῦ ἐπροσπάθησα νὰ κάμω ὡς διοικητὴς αὐτῆς τῆς φυλακῆς.

— Λοιπὸν δέχεσθε; ἠρώτησεν ὁ Μπόμπης μὲ χαράν.

— Στάσου! ὑπέλαβεν ὁ κ. Λωναί. Ἀφοῦ θέλῃς καὶ καλὰ νὰ πολεμήσῃς μαζί μας, δὲν θἀρνηθῶ τὴ βοήθειά σου· ἀλλὰ εἶσαι πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ κρατήσῃς ὅπλο. Μεῖνε κοντά μου· θὰ σὲ χρησιμοποιήσω ὡς ὑπασπιστή. Ἔχεις γερὰ πόδια, τρέχεις γρήγορα καὶ ξέρεις τὸ κατάσημα· θὰ διαβιβάζῃς τὰς διαταγάς μου.

— *Ὤλ ράϊτ !* ἀπεκρίθη κατσγοητευμένος ὁ νέος ὑπασπιστὴς τοῦ διοικητοῦ τῆς Βαστίλλης.

Ἡ μάχη ἀρχίζει

Τρέχει τώρα γρήγορα-γρήγορα, μὲ τὰ ποδαράκια του, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κ. Λωναί.

Οὗτος, ἀντιληφθεὶς τέλος τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως, ἔκαμεν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχον ἐμπιστευθῆ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα διέταξε νὰ ξαναβάλουν εἰς τὰς θέσεις των τὰ κανόνια, τὰ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 261.

ὁποῖα, πρὸ ὀλίγων ὡρῶν, εἶχε διατάξῃ νὰποσύρουν, διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ ὁ λαός. Καὶ ἦτο καιρὸς νὰ λάβῃ δραστήρια μέτρα, διότι ἡ ἐπίθεσις εἶχεν ἀρχίσῃ καὶ αἱ πρῶται σφαῖραι ἐκτυποῦσαν ἤδη τὰ φαιὰ τείχη, τὰ ὁποῖα ἔστιζαν μὲ σημεῖα λευκά.

Ὁ Μπόμπης, ἀκούων τὰ παράδοξα ἐκεῖνα σφυρίγματα, ἔσφιγγε τὴν κεφαλήν του δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Ἕνας στρατιώτης τὸν εἶδε καὶ τῷ εἶπε γελῶν:

— Χά, χά!.. Πῶς φαίνεται πῶς εἶνε ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή σου ποῦ ἀκοῦς νὰ σφυρίζουν σφαῖρες!.. Ἀλλὰ ἔννοια σου, ἔχεις καιρὸ νὰ συνειθίσῃς, γιατὶ αὐτὴ ἡ μουσικὴ θὰ βαστάξῃ πολύ.

Καὶ ὁ στρατιώτης ἐξηφανίσθη τρέχων πρὸς τὴν κλίμακα, ὅπου τὸν ἐφώναξεν ὁ ἀρχηγός του.

Ὁ κ. Λωναί, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μπόμπη, παρουσιάσθη εἰς ἕνα δῶμα. Ἀμέσως ὁ ταγματάρχης Ντελὸμ τὸν ἐτράβηξε πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ φράκου του.

— Προσέξατε, κύριε διοικητά, τῷ εἶπε. Σᾶς παρακαλοῦν ἔχουν στὸ μάτι.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, καὶ ἠκούσθη ὁ κρότος ἑκατόν, χιλίων τουφεκιῶν, ριπτομένων συγχρόνως. Χάλαζα σφαιρῶν ἐσάρωσε τὸ προτείχισμα τοῦ δώματος κ' ἕνας στρατιώτης ἔπεσε πλησίον τοῦ Μπόμπη.

— Τὰ βλέπετε, κύριε διοικητά; ἀνέκραξεν ὁ ταγματάρχης, πλησιάζων, μὲ μίαν ἀναμμένην θρυαλλίδα εἰς τὸ χέρι, τὸ παρακείμενον κανόνι. Καὶ τώρα τί λέτε; Δὲν πρέπει νὰπαντήσωμε ;

Ὁ κ. Λωναὶ τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸν βραχίονα.

— Ὄχι ἀκόμη, Ντελόμ, εἶπε, ὄχι ἀκόμη. Δὲν θέλω νὰ χυθῇ τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, ποῦ εἶνε τρελλὸς καὶ δὲν ξεύρει τί κάμνει.

Ὁ ταγματάρχης ἀπέρριψε τὴν θρυαλλίδα του μὲ θυμόν.

— Κρῖμα ! ἐμουρμούρισε· μιὰ κανονιὰ στὸ σωρό, θὰ τοὺς ἔκαμνε λιγάκι νὰ σκεφθοῦν.

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι εἰς τὸν διοικητὴν καὶ εἰς τὸν Μπόμπην ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ δῶμα.

Τὰ βουλεβάρτα, ἡ ὁδὸς Ἁγίου Ἀντωνίου, τὰ προάστεια, δὲν ἦσαν παρὰ θάλασσα ἀνθρωπίνη. Κάθε κῦμά της εἶχε μίαν κεφαλήν, καὶ κάθε κεφαλὴ εἶχε δύο φλογερὰ μάτια κ' ἕνα στόμα ἀπειλοῦν.

Ἔξαφνα ὁ κ. Λωναί, ὁ ὁποῖος ἔβλεπεν αὐτὸ τὸ θέαμα, ἀνεπήδησεν.

— Ὤ! ὤ! ἔκαμε· τώρα προσβάλλουν τὴν γέφυραν !

Τῷ ὄντι, δύο θρασεῖς ἄνθρωποι ἐκτυποῦσαν μὲ πελέκεις τὰς ἁλύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκράτουν τὴν κινητὴν γέφυραν ὑψωμένην.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΒΑΡΚΑ, φιρτωμένη τραυματίας, ἐπλησίαζε σιγὰ εἰς τὴν ἀποβάθραν... Ὁ κ. Ἀρνώ, ὁ γάλλος ἀρχίατρος, παρηκολούθει μ' ἐνδιαφέρον τὴν ἀποείβασιν. Ἔξαφνα, μετοξὺ τῶν μεγάλων ἐκείνων σταλιτωτῶν, διακρίνει, πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν κ' ἕνα μιγρούλην, τσουβλήν, ἀμούστακον, ἕνα παιδὶ μόλις δεκαπέντε ἐτῶν, τὸ ὁποῖον φορεῖ τὸ χακὶ τοῦ στρατιώτου, μὲ γαλόνι μάλιστα δεκανέως, καὶ φαίνεται πληγωμένον... Τ' εἶνε πάλιν αὐτός;... Ὁ κ. Ἀρνὼ ἀνυπομονεῖ ἕως νὰ ξεμπαρκάρουν οἱ νοσοκόμοι τὸν μικρόν, τοὺς φωνάζει νὰ προσέχουν, καὶ τὸν πλησιάζει :

— Ποῦ εἶσαι πληγωμένος, παιδί μου; τὸν ἐρωτᾷ.

— Στὸ γορό, στρατηγέ μου, ἀπὸ ὀδίδα! ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

— Πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Ἠλίας Νικολόπουλος.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Δεκαπέντε.

— Πῶς; στρατιώτης ἀπὸ τόσο μικρός;

— Εἶμαι ἐθελοντής.

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ καὶ τίποτε ἄλλο, διὰ νὰ συγκινηθῇ ἐν βαθέων ὁ κ. ἀρχίατρος. Κ' ἐνῷ οἱ ἄλλοι τραυματίαι, οἱ κάπως πρεσβύτεροι, θὰ μετεφέροντο μὲ τὰ συνήθη τραυματιοφόρα βαγόνια, ὁ μικρὸς ἔλαβε θέσιν εἰς τὸ αὐτοκίνητον τοῦ κ. Ἀρνώ, τὸ ὁποῖον, — εὐρισκόμεθα εἰς τὸν Πειραιᾶ — ἐξεκίνησεν εὐθὺς διὰ τὰς Ἀθήνας. Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐστάθμευσε πρὸ τοῦ Ἀρσακείου, καὶ ὁ ἀρχίατρος αὐτοπροσώπως παρέδιδε τὸν μικρὸν τραυματίαν εἰς τοὺς νοσοκόμους, — ξεύρετε, ὅτι τὸ Ἀρσάκειον εἶνε τώρα νοσοκομεῖον, — μὲ τὴν θ ρμὴν σύστασιν νὰ τὸν περιποιηθοῦν... ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του.

Σύστασις περιττή! Ὅπως συνεκινήθη ὁ κ. Ἀρνὼ πρὸ τῆς θέας τοῦ μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἔφερε στολὴν στρατιώτου καὶ πληγὴν πολέμου, οὕτω συνεκινήθησαν καὶ οἱ νοσοκόμοι, καὶ οἱ ἰατροί, καὶ οἱ τραυματίαι, καὶ οἱ ἐπισκέπται των. Ὅλοι καὶ ὅλαι εἰς τὸ νοσοκομεῖον περιεκύκλωσαν εὐθὺς τὸν ἀνήλικον ἥρωα καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν περιποιοῦνται καὶ νὰ τὸν ἀναπαύουν. Ἐντὸς ὀλίγου ἔμαθον ἀπὸ τὸ στόμα του ὅλην τὴν ἱστορίαν : Μαθητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Πατρῶν, ὁ μικρὸς Ἠλίας Νικολόπουλος, ὅταν ἐκηρύχθη ὁ πρῶτος πόλεμος, τὸ ἔκασεν ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἀπὸ τὰς Πάτρας, ἦλθε ἐδῶ καὶ ἐγείνεν ἐθελοντής. Πρὸς τὸν πατέρα του ἔγραψε : «Πατέρα, μὴ φοβᾶσαι καθόλου ! Εἶμαι στρατιώτης καὶ θὰ σφάξω ὅσους μπορῶ!» Στὴν ἀρχὴν τὸν κατέταξαν εἰς τὸ ἱππικὸν καὶ τοῦ ἔδωσαν «ἕνα ἄλογο πρώτης γραμμῆς». Ἔπειτα ὅμως, ἐπειδὴ ἦτο «κοντὸς γιὰ ἱππέας», τὸν μετέθεσαν εἰς τὸ πυροβολικόν. Διέσχισεν ὅλην τὴν Μακεδονίαν, ἐπολέμησεν εἰς τὸ Μπιζάνι καὶ ἐπέστρεψε πάλιν νὰ πολεμήσῃ εἰς τὸ Παγγαῖον. Ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τὴν πυροβολαρχίαν του πάντοτε, εὑρέθη εἰς τὰς Σέρρας, ὅπου τὸν ηὗρεν ἡ βουλγαρικὴ ὀβὶς εἰς τὸν γιφόν, εὐτυχῶς ἐλαφρά. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, χωρὶς τὴν πυροβολαρχίαν του πλέον, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους τραυματίας, εὑρέθη διαδοχικῶς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς ἕνα βαπόρι, εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἰς ἕνα αὐτοκίνητον καὶ εἰς τὸ Ἀρσάκειον...

Ἐκάπνιζε τὸ σιγαράκι ποῦ τοῦ προσέφερεν, ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν θαυμαστῶν του, καὶ συγχρόνως τοῦ ἔδεναν τὴν πληγήν. Μετ' ὀλίγον δὲν εἶχε τίποτε. Ἐστενοχωρεῖτο μόνον ποῦ δὲν ἐφρόφασε νὰ κυνηγήσῃ τοὺς Βουλγάρους ὡς τὴν Σόφιαν, καὶ παρακαλεῖ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ βγῇ ἔξω, νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του, διὰ νὰ μὴ σκάσῃ... Αὐτὸ τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἐβγῆκε πράγματι κ' ἔκαμεν ἕνα μικρὸν περίπατον μὲ τὰμάξι. Τίποτε, βλέπετε δὲν τοῦ ἀρνοῦνται. Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ἔγεινε τὸ «χαϊδεμένο παιδὶ» τοῦ Νοσοκομείου. Καὶ δὲν τοῦ ἄξιζε ; Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ ἥρωες, ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, εἶνε ὁπωσδήποτε σπάνιοι...

Ἡ κυρία Βρουξάκη, ἡ καλὴ διευθύντρια τοῦ Ἐξωτερικοῦ Ἀρσακείου, ἔκραξε τὴν πρώτην ἡμέραν τοὺς Προσκόπους, ποὺ ὑπηρετοῦν ἐκεῖ, τοὺς ἔδειξε τὸν συνομήλικόν των Ἠλίαν καὶ τοὺς εἶπε :

— Παιδιά, πάρτε τον γιὰ παράδειγμα!

Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν χρειάζεται ἄλλος ἐπίλογος εἰς τὴν ἐπιστολήν μου...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΤΑΜΑΤΑ

Στὸ νέο τῆς Νίκης μας Ναό,
Ποῦ ἀκοίμητη τοῦ Νοῦ ἡ λαμπάδα
Τόνε φωτάει,
Θωρῶ Παρθένο τὴν Ἑλλάδα
Μονάκριβό Της τὸ Λαό
Στὴν ἀγκαλιά Της νὰ κρατάει.

Καὶ στὴν Εἰκόνα Της μπροστά,
Μὲ τὴν αἱμάτινη πορφύρα,
Τάματα χίλια:
Μυρόβλητα Ἡρώων ὀστᾶ,
Ματάκια ἀφίλητα καὶ χείλια,
Καὶ ἀπάνου-ἀπάνου, ταιριαστά,
Πέννα, Σπαθί, Κουπὶ καὶ *Λύρα!*

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΦΤΥΝΕΙ ΤΟΝ ΑΕΡΑ, ΦΤΥΝΕΙ ΤΑ ΜΟΥΤΡΑ ΤΟΥ

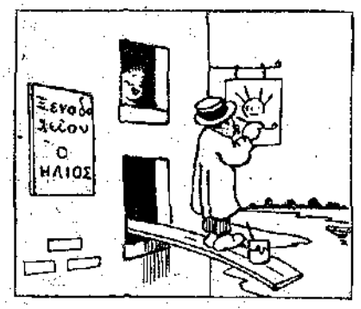

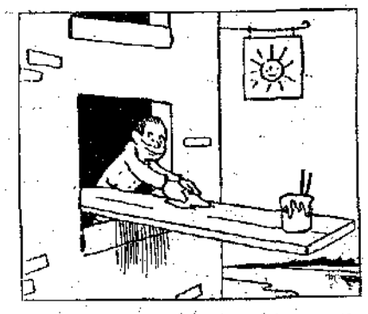

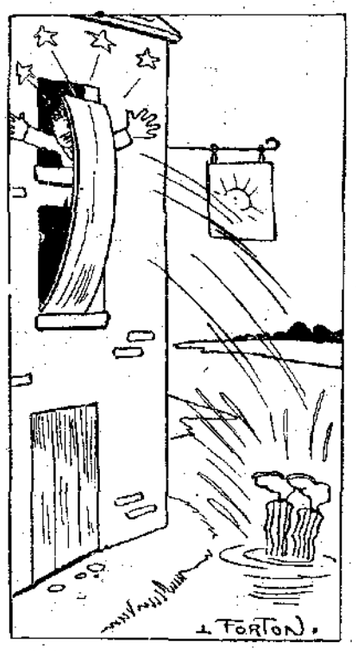

Ὁ κοσμηματογράφος κ. Πολύχρωμος προσεκλήθη ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ Ξενοδοχείου ὁ «Ἥλιος», νἀνανεώσῃ ἕνα κοκκινοκιτρινόχρυσον ἥλιον—τὸ σῆμα τοῦ καταστήματος,—ποῦ εἶχε ξεθωριάσῃ ἀπὸ τὰς βροχάς. Ἐνῷ λοιπὸν ὁ τεχνίτης εἰργάζετο μὲ τὸν συνήθη του ζῆλον, ὁ Σιδέρης, ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ ξενοδόχου, πονηρὸν καὶ πολυμήχανον πειρακτήριον, ζιζάνιον, ἐπροσπαθοῦσε νὰ εὕρῃ μὲ τί τρόπον τὸν ἐνοχλήσῃ, νὰ τὸν πειράξῃ.

Καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸν εὕρῃ. Τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ κ. Πολύχρωμος κατέβη ἀπὸ τὴν σκαλωσιάν του διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ προγευματίσῃ, ὁ Σιδέρης ἔτρεξε, ἤνοιξε τὸ μαλακὸ σαπούνι τῆς κουζίνας καὶ ἐπιστρέψας, ἄλειψε τὴν σανίδα τοῦ ζωγράφου μὲ πυκνὸν στρῶμα τῆς γλοιώδους αὐτῆς οὐσίας.

Μὲ τὴν συνήθη του εὐκινησίαν καὶ ἀ-

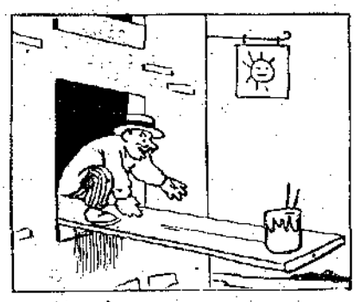

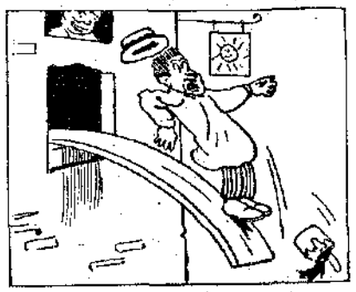

νυκοψιαν, ὁ κ. Πολύχρωμος, μετὰ τὸ γεῦμα, ἀνερριχήθη πάλιν εἰς τὴν μικράν του σκαλωσιάν· ἀλλὰ μόλις ἔκαμε δύο βήματα, ἤρχισε νὰ γλυστῇ ἐπάνω εἰς τὴν σανίδα μὲ τόσην ταχύτητα, ποῦ θὰ ἔλεγες ὅτι, ἀντὶ ὑποδήματα, ἐφοροῦσε τροχοφόρα πατίνια.

Κατέβαλεν ἀπεγνωσμένας προσπαθείας διὰ νὰ κρατηθῇ· ἀλλὰ ποῦ! μὲ τὴν φόραν ποῦ εἶχε πάρει ὁ ἄνθρωπος, ἐξηκολούθησε νὰ πατινάρῃ, ἕως ὅτου ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς σανίδος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὸν ποταμὸν ποῦ ἐπερνοῦσε ἀπὸ κάτω: Μπλούμ! Ἡ ψυχρολουσία αὐτή, ἡ ὁποία δὲν περιελαμβάνετο εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας, ἐφαίδρυνε μεγάλως τὸν κακὸν Σιδέρην, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει τὰ γινόμενα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ἐπάνω πατώματος! — Τὸ νοῦ σου, κὺρ Πολύχρωμε! ἐφώναξε πρὸς τὸν ζωγράφον εἰρωνικῶς.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ καὶ... μπάμ! δέχεται κατάμουτρα τὴν σανίδα τῆς σκαλωσιᾶς, ἡ ὁποία, καμφθεῖσα πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ζωγράφου, ποῦ ἐπάτησεν εἰς τὸ ἄκρον της, ἀνεπήδησε κατόπιν μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ ὁ μὲν κ. Πολύχρωμος ἐξώφλησε μ' ἕνα λουτρόν. Τοῦ Σιδέρη ὅμως ἔσπασαν τὰ δόντια καὶ ἡ μύτη του ἔγεινε σὰν ντομάτα. Ἀλλὰ τὸ πάθημα τοῦ ἔγεινε μάθημα. Διότι ἀνεγνώρισε τὴν ἀλήθειαν τῆς παροιμίας ποῦ λέγει ὅτι: «ὅποιος φτύνει τὸν ἀέρα, φτύνει τὰ μοῦτρα του.»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

['Από τὸν πρὸ ὀλίγου ἐκδοθέντα Ε' τόμον τῶν Ἔργων τοῦ Ἐμμ. Ροΐδου, ἀναδημοσιεύομεν μίαν ἀριστοτεχνικὴν σελίδα, διὰ νὰ λάβουν οἱ ἀναγνῶσταί μας κάποιαν ἰδέαν περὶ τοῦ ὕφους τοῦ μεγαλειτέρου τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων λογογράφων. Εἶνε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου του «Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ζωγραφική.—Περιήγησις εἰς τὴν Ἔκθεσιν». — Σ. τ. Δ.].

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΡΟΪΔΟΥ

Ὅσους συνηντῶμεν ἀναβαίνοντας τὴν κλίμακα τοῦ Ζαππείου, παρεκινοῦμεν νὰ σταθῶσιν εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῆς βαθμίδα καὶ στρεφόμενοι πρὸς νότον, νὰ θαυμάσωσι τὴν πρὸ αὐτῶν ἁπλουμένην εἰκόνα, τοὺς λόφους, τοὺς βράχους, τὸν Ὑμηττόν, τὴν θάλασσαν, τὸν ὁρίζοντα καὶ τὰ μνημεῖα.

Δὲν εἴμεθα, ὡς πλεῖστοι ἄλλοι, ἐνθουσιώδεις ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπερτιμηταὶ τῶν ὅσα φωτίζει ὁ ἥλιος τῆς Ἀττικῆς, οὐδὲ διστάζομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οὔτε κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν, οὔτε κατὰ τὴν φαιδρότητα ἐξισοῦνται πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου ἄποψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸν κόλπον τῆς Παρθενόπης, τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, ἢ καὶ ἀπόψεις τινὰς τῆς Κερκύρας. Τὸ ἐξαιρετικὸν πλεονέκτημα καὶ ἰδιάζον γνώρισμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ὁράματος εἶνε, ὅτι μόνον τοῦτο προξενεῖ εἰς τὸν θεατὴν τὴν ἐντύπωσιν, οὐχὶ καταθλίψεως τῆς φύσεως, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον εἰκόνος ἐξόχου κλασσικοῦ ζωγράφου. Τὰ πάντα φαίνονται ἐπίτηδες διατεθειμένα, ὥστε νὰ δύναται ὁ ἀκινητῶν ὀφθαλμὸς ἀκόπως νὰ τὰ συμπεριλάβῃ. Ὅλα εἶνε κάπως μικρά, εὐσύνοπτα, σύμμετρα, ἰσόροπα, καὶ οὐδενὸς ὁ ὄγκος ἀδικεῖ τὰ ἄλλα. Οὔτε οἱ λόφοι, οὔτε ἡ πεδιάς, οὔτε ἡ θάλασσα ἢ τὰ μνημεῖα κατέχουσι περισσότερον τόπον τοῦ ἀπαιτουμένου, ὅπως συντελέσωσιν εἰς καταρτισμὸν ἁρμονικοῦ συνόλου, καὶ ἡ αὐτὴ ἐπικρατεῖ περὶ τὴν διανομὴν τῶν χρωμάτων ἰσορροπία. Ὅλα τὰ τῆς πυξίδος ἀντιπροσωπεύονται ἐπαρκῶς καὶ οὐδὲν ἐπιβάλλεται τυραννικῶς, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ βασιλεύοντος ἡλίου ἡ πορφύρα.

Ὀσάκις στρέφομεν πρὸς ταῦτα τὸν ὀφθαλμόν, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐνθυμηθῶμεν πρωτότυπον μεγαλούργημα τοῦ ἐν Γενούῃ Κροΐσου μαρκησίου Παλαβικίνη: Ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ συναθροίσῃ εἰς μοναδικὴν συλλογὴν τὰ τελειότερα ἔργα τῶν ἐνδόξων πάσης χώρας καὶ ἐποχῆς τοπιογράφων, ἐξύπνησεν ἕνα πρωὶ μὲ τὴν ὄρεξιν νὰ μεταβάλῃ τὸ ἀπέραντον αὐτοῦ κτῆμα εἰς κλασσικὴν τοπιογραφίαν τοῦ εἴδους τῶν τοῦ Poussin καὶ τοῦ Claude Lorrain, παρεκτρέπων ῥύακας, δημιουργῶν λίμνας, φυτεύων ἱερὰ ἄλση, ὀρύσσων σπήλαια, ἀνυψώνων λόφους καὶ ἐπιστέφων τὴν κορυφὴν αὐτῶν δι' ἀρχαϊκῶν, εἴτε ἀκεραίων εἴτε ἠρειπωμένων, μνημείων.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΤΑ ΧΗΜΙΚΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 264.)

— *Τί θὰ πῇ τύπος λιπάσματος;*

— Ὁ τύπος τοῦ λιπάσματος εἶναι συνάμα καὶ τὸ ὄνομά του καὶ δηλοῖ τί περιέχει. Τὸ λίπασμα τύπος 4-12-3 περιέχει τέσσαρα χιλιόγραμμα ἀζώτου, δώδεκα χιλιόγραμμα φωσφορικοῦ ὀξέος καὶ τρία χιλιόγραμμα καλίου ἐντὸς σάκκου 100 χιλιογράμμων.

— *Ποῖα εἶναι τὰ πέντε καλλίτερα λιπάσματα;*

—Ἄλλοτε μετεχειρίζοντο καὶ ἐδοκίμαζον ἐν Ἑλλάδι πολλὰς δωδεκάδας ἑτοίμων λιπασμάτων, ἢ προσεπάθουν μὲ εἰδικὰς ὁδηγίας νὰ συνθέτουν ἐπὶ τόπῳ ἐξ ἁπλῶν λιπασμάτων, σύνθετα μίγματα, ἀκολουθοῦντες ἑκατοντάδας σοφῶν συνταγῶν, πολλάκις ἀντιφατικῶν.

Σήμερον σχεδὸν ἐγκατελείφθησαν ὅλα αὐτὰ καὶ ἐπεκράτησαν πέντε μόνον λιπάσματα, —τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε μὲν τὰ εὐθηνότερα, ἀλλ' εἶνε τὰ ἀσφαλέστερα ὅλων. Ταῦτα εἶνε τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ λίπασμα *Ἐξ-Ὀκτώ-Ὀκτώ*, διὰ κήπους, ντομάταν, πατάταν, λεμονοπορτοκαλέας κτλ.

2) Τὸ *Τέσσαρα-δέκα-δέκα*, διὰ ξυλώδη φυτὰ (ἀμπελοι, ἐλαῖαι, καρποφόρα δένδρα).

3) Τὸ *Τέσσαρα-δώδεκα-τρία*, διὰ σιτηρᾶ, βάμβακα καὶ ἐν γένει φυτὰ ἀγρῶν (χρησιμοποιεῖται πρὸ τῆς σπορᾶς).

4) Τὸ *Ἐξ-Ἐξ-Τρία*, διὰ τὰ αὐτὰ φυτά, ἰδίως διὰ σῖτον (χρησιμοποιεῖται κατὰ τὴν διόρκειαν τῆς βλαστήσεως.)

5) Τὸ *μηδέν-δώδεκα-ἕξ*, διὰ ὄσπρια (κουκιὰ π. χ.) τριφύλλια καὶ λειβάδια.

— Καὶ τί θὰ τοὺς κάμωμεν τοὺς ὀπισθοδρομικούς, οἱ ὁποῖοι οὔτε φέτος δὲν ἐπείσθησαν ἀκόμη περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν χημικῶν λιπασμάτων; — Θὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ πείρραμα τοῦ σταυροῦ, —εἶπε κάποιος ἔξυπνος—μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι θὰ σπείρωμεν εἰς τοὺς ἀγροὺς των τὸ λίπασμα ἐν σχήματι μούντζας— ὥστε τὰ χωράφια μεθαύριον νὰ μουντζώνουν τοὺς ἰδίους τοὺς κυρίους των, διὰ τὰς μεσαιωνικάς των μεθόδους καὶ τὴν λιμνάζουσαν στασιμότητα τοῦ πνεύματός των.

Σεῖς, μικροί μου φίλοι, νὰ μεταχειρίζεσθε λιπάσματα διὰ τὰ ἄνθη σας, τὰ ὁποῖα βεβαίως θ' ἀγαπᾶτε.

ΡΑΪΝΟΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
(νεοπόνος)

Εἰς τρία τεμάχια κήπου, ἴσα πρὸς ἄλληλα, ἐκαλλιεργήθη πατάτα: δεξιᾷ ἄνευ λιπάσματος; οἱουδήποτε, εἰς τὸ μέσον καὶ ἀριστερᾷ μετὰ χημικῶν λιπασμάτων. Καὶ βλέπετε τὴν διαφορὰν τῆς συγκομιδῆς.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἔργον ὑπομονῆς

Λιθοξόος τοῦ Λονδίνου, ὁ κ. Γεώργιος Πόρτερ, κατεσκεύασε, χάριν διασκεδάσεως, ἀπὸ ἓν μόνον τεμάχιον μαρμάρου, τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ τῶν δακτυλίων, τὸ ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Φαντασθῆτε τί ὑπομονὴ ἐχρειάσθη διὰ νὰ γίνῃ ἡ πολύπλοκος αὐτὴ γλυπτική.

Πρωτότυπος στέγη

Ἕνας ψαρᾶς Ἄγγλος, ἔκτισε μόνος εἰς τὴν ἀγρογιαλιὰν ἕνα σπιτάκι, τὸ ὁποῖον ἐστέγασεν ὡραιότατα μὲ μίαν παλαιὰν βάρκαν ἀναποδογυρισμένην! Ἡ βάρκα αὐτή, ἡ ὁποία ἐφράχθη ὅπου εἶχε τρύπαν καὶ ἐπισσώθη ἐκ νέου, φαίνεται ὅτι κάμνει τὴν δουλειάν της, ὡς στέγη, θαυμάσια.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ Εἰκών

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

Ἡ καϊμένη ἡ γιαγιὰ ἔχασε τὰ γυαλιά της. Μήπως τὰ εἴδατε;

Διὰ τὰς διακοπάς
προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἑλληνίδος

ΝΙΙ	ΣΕΙ	ΚΟ	ΠΥ
ΩΣ	ΔΑ	ΣΟ	ΤΑ
ΧΕ	ΡΩ	ΔΩΝ	ΚΟ
ΛΟΣ	ΓΙΣ	ΛΙ	ΡΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν.

γ'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδας

Demande :—Quel est le roi qui porte la plus grande couronne?

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 32ου φύλλου

α'.) Τὸ καπέλλο του εἶνε ἡ πρὸς τὰ δεξιά του καπνοδόχος, ἐὰν ἀντιστραφῇ. —β'.) Σόλων, Θαλῆς, Περίανδρος, Κλεόβουλος.—γ'.) Il faut battre le fer pendant qu'il est chaud.

δὲν ἀπεφάσισα τί ἄλλο διήγημα θὰ δημοσιεύσω·) *Ἀττικὴν Δύσιν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, ἀπαντῶ ὄχι·) *Ἡμολίαν* (σὲ συγχαίρω ἐγκαρδίως διὰ τὸ ἄριστα· καὶ οἱ δύο Σύλλογοι εἶνε καλοί·) *Ἡρωΐδα* τοῦ *21* (ὡραία ἡ περιγραφή σου· βραβεῖον ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων καμαρώνει γι' αὐτὰ ποὺ γράφεις, μὴν τὰ ρωτᾷς!) *Ροδοπαῖον Ἑλληνόπαιδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μετεωρανὸν* (ἐλπίζω, ὅτι θὰ σοῦ τὰ δίδουν τώρα χωρὶς δυσκολίαν·) *Πρίγκιπα Ἀφνειοῦ* (καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπὸν τὸν Σεπτέμβριον·) *Ξίφος τοῦ Κωνσταντίνου*, *Λιχούδαν*, *Μέλλοντα Ναύαρχον*, *Μικρὴν Μελαχροινούλαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴ *17ην Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

367. Λεξίγριφος

Μὲ πρόθεσιν ἐνώνω
Ἄνθη κατὰ πληθυντικόν·
Κι' ἀμέσως φανερώνω
Ἕνα Τιτᾶνα φοβερόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῶν Σπετσῶν

368. Συλλαβόγριφος

Τρία γράμματ' ἂν ἑνώσῃς,
Εὐθὺς θὰ φανερωθῶ·
Μὴ μὲ ὀνομάσῃς ὅμως,
Διότι τότε θὰ χαθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

369. Στοιχειοτονόγριφος

Τοῦ Αἰγαίου τὸ νησί
Εἰς χορὸν θὰ μεταβάλῃς,
Ἂν ὁ τόνος κατεβῇ
Κι' ἕνα γράμμα ἂν τοῦ βάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

370. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε ἰῶτα, βάλε νῦ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Τύραννος παλιὸς νὰ λείψῃ
Κι' Αὐτοκράτωρ νὰ πρυκύψῃ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ

371. Γωνία

* * * * * = Μοῦσα.
* * * * = Μέρος τοῦ λόγου.
* * * = Ἐπίρρημα.
* * = Ἄρθρον.
* = Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

372. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης:

1, Ἀπόστολος· 2. Παιγνιόχαρτον· 3, Ὄρος τῆς Εὐρώπης· 4, Ἔνδοξος νῆσος· 5, Κράτος τῆς Ἀσίας· 6, Κράτος Εὐρωπαϊκόν· 7, Μοῦσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μόνον μὲ Δεσποινίδας καὶ ἐξακολουθῶ μὲ αὐτάς. Διεύθυνσις: Λέλαν Παπαγεωργορίου, ὁδὸς Αἰόλου 121, Ἀθήνας. *(ΙΓ' 287)*

Καθόλου ἀργά, *Τσούχτρα*· οἱ ἔρανοι θὰ παρατείνουν τὴν διαμονήν σου. Κάλεσε καλύτερα ἕνα παπᾶ ἀντὶ ἐμένα.

Δύναμις τῆς Θελήσεως. *(ΙΓ' 288)*

Σεύχαριστῶ, ***Ἀήττητε Εὔζωνε***, καθὼς καὶ ἐκ μέρους τῆς *Τσούχτρας*.

Δύναμις τῆς Θελήσεως. *(ΙΓ' 289)*

Σατανᾶ, σίγουρα ἡ φρενολόγος μας θὰ κάμῃ χρυσὲς δουλειὲς ἀφοῦ καὶ ὁ Σγούτας γιὰ τὰ ὕψη ἑτοιμαζόταν, ἀλλά...

Διαόλου Ἐγγόνι. *(ΙΓ', 290)*

Ἀνταλάσσω γραμματόσημα· προτιμῶ Κρήτης, Μακεδονίας, Λήμνου, Σάμου καὶ Χίου.— Διεύθυνσις: Κωνσταντ. Ι. Σπανός, Ρ. Ρ. Χαλκίδα. *(ΙΓ', 291)*

Ἀναστηθεῖσα *Ἤπειρος*, *Ἀήττητε Εὔζωνε*, *Ἐλπιδοφόρε Ἑλλάς*, ἄνευ προέδοποιήσεως ἐπαύσατε τὴν ἀλληλογραφίαν; Ὅταν σᾶς ἔστελλα τὰς συνδρομὰς διὰ τὸν Σύλλογόν σας τότε ἤσθε καλοί, ἔ;—***Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ.***

Ἐνεκεν ἀτομικῶν μου λόγων παραιτοῦμαι ἀπὸ πρόεδρος τοῦ «Θριάμβου». Θὰ ἐξακολουθήσω δὲ νὰ ὑποστηρίζω τοῦτον πάσῃ δυνάμει.—***Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος.***

Ἀττικὴ *Δύσις*. Γιατρικὸ γιὰ τὴν ἀφῃρημάδα; Ξεύρω ἕνα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀφῃρημάδα μου τὸ ξεχνῶ.—*Ἑωσφόρος.*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΘΡΙΑΜΒΟΣ,,

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ

Πρόεδρος: ***Ἀήττητος Εὔζωνος***. Ἀντιπρόεδρος: ***Ὀνειρευμένη Ἑλλάς***. Γραμματεύς: ***Ἀδαμάντιος Χαρακτήρ*** Ταμίας: ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας***. Σύμβουλοι: ***Ὀνειρῶδες Βάλς***, ***Ἄγνωστος Χ***, ***Κόμησσα Κατιτί***. — Διορίζεται ἀντιπρόσωπος ***Βόλου***: ***Ἐν τούτῳ Νίκα***.—Νέα διεύθυνσις Συλλόγου: ***Ἀήττητον Εὔζωνον***, Poste-restante, ***Χαλκίδα***.—***Ἀναμείνατε πάντες*** ΜΕΓΑΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΝ. *(ΙΓ' 295)*

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι. Ὁ Σύλλογος «ΘΡΙΑΜΒΟΣ» ἐξακολουθῶν τὴν ***θριαμβευτικὴν*** δράσιν τοῦ ἐγκαινιάζει τὴν Β' ἑξαμηνίαν μὲ ἕνα ***μέγαν νεωτερισμόν***. Ἀναμείνατε τὸ προσεχὲς φυλλάδιον. Ζήτω! Ζήτω!—***Ἀήττητος Εὔζωνος.*** *(ΙΓ' 296)*

Ἄγνωστος Χ, Τσούχτρα καὶ Σία.—Θερμὰ εὐχαριστήρια γιὰ τὰ συγχαρητήρια. Ἀλλὰ θὰ βάνομε μυαλὸ κ' ἐμεῖς, ὅσο βάνατε καὶ σεῖς.

Διάβολος Ξειδάτος, Λέρα τοῦ Διαβόλου, Διαβόλου Κέρατο, Λόρδος τῆς Λόρδας, Ἀρχιζιζάνιον Χαλκίδος, Γαβριάς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 32ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 273).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰω. Ν. Χαλᾶς, Εἰρήνη Φίλτσου Εἰρήνη Μιλσανῆ, Θ. Γ. Γιαννῆλος, Ι. Ν. Ζαγανιάρης, Σπ. Α. Μεταξᾶς, Ἐμ. Γ. Μανσόλας, Μαγευμένη Ἐκκλησία.
ΙΘΑΚΗΣ: Ἰουλία Ν. Μερκάτη, Κ. Θ. Μαρούλης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ν. Δ. Λαζαρίδης, Κ. Γ. Σταυρίδης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Α. Στραβάκος.
ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Ἰω. Δ. Γούλας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αἰκατερίνη Δ. Φίλιππα.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἰωάννα Σπ. Κοσμετάτου, Βασιλικὴ Ξ. Λιοσσάτου, Νικητὴς τοῦ Μπιζανίου.
ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Ἰωάν. Ν. Πλατσῆς
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἀνδρ. Εὐστ. Γεωργακόπουλος. Κ. Ἰ. Δήλόρης.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι (81-82) Ἡμιολία.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο (81-82).
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Ἀλ. Θεοχάρης. Ἰάσσων Σκέντερις.
ΣΑΜΟΥ: Μαν. Δ. Καΐπας.
ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Π. Σ. Τζίντζιρας.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀνδρ. Σ. Κατσούλης. Δημ. Ἰ. Κατσούλης
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Π. Λεβέντης, Π. Γλυκοφρύδης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σταυραετός.
ΧΙΟΥ: Ἕνα Χιωτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ὁ ἐν Ἀθήναις Θ. Γ. ΓΙΑΝΝΗΛΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Αὐγούστου.

Πλουτίζουν δρ. 1.90 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἰουλίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2811, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰουλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί.

91, *ἐκέρδισεν ἐν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.*

383, 1128, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.*

692, 2481, 33, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.*

2003, 278, 1506, 945, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.*

1607, 2678, 1379, 591, 255, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.*

824, 122, 2589, 1976, 2334, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».*

1262, 439, 979, 2124, 2538, 221, 1720, 878, 2416, 342, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.*

1697, 48, 1833, 840, 2751, 1288, 616, 2285, 1037, 420, 2806, 768, 1294, 295, 2055, 144, 2376, 2735, 2605, 658, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.*

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 35ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης, οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1913 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ὀκτωβρίου 1913. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ ἀνωτέρω Τρίτης.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2474*